

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 657/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti HEROLD TELE MEDIA s. r. o., Buková 2, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Janom Kotlíkom, Karloveské rameno 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. Zsro 8725/2002 a jeho uznesením z 19. októbra 2011, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 474/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 14/2014 a jeho uznesením z 30. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti HEROLD TELE MEDIA s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti HEROLD TELE MEDIA s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn.

Zsro 8725/2002 a jeho uznesením z 19. októbra 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 474/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 14/2014 a jeho uznesením z 30. apríla 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola uznesením okresného súdu zrušená bez likvidácie z dôvodov podľa § 68 ods. 6 písm. c) a f) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Uznesenie okresného súdu bolo uznesením krajského súdu potvrdené. Dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu bolo odmietnuté.

Sťažovateľka cituje čl. 48 ods. 2 ústavy a uvádza, že *«[t]ýmto ústavným príkazom zaručujúcim právo na spravodlivý proces sa ani jeden vo veci konajúci a rozhodujúci súd neriadil a tým porušil jedno zo základných ústavných práv sťažovateľa a odňal mu tak možnosť konať pred súdom a vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam podstatným pre rozhodnutie vo veci. Ani jeden súd nezistil náležité skutkový stav a tento stav vôbec neopísal ani v jednom zo svojich rozhodnutí. Ani v jednom rozhodnutí súd neopísal, k akým skutkovým zisteniam dospel, na základe ktorých následne rozhodoval, čiže ani jedno rozhodnutie nespĺňa požiadavky OSP na preskúmateľnosť rozhodnutia vyjadrené v ust. § 167, resp. § 157 OSP.*

Okrem toho súdy pri svojom rozhodovaní nedodržali zákonnú podmienku pre vydanie rozhodnutia o zrušení spoločnosti sťažovateľa uvedenú v ust. § 68 ods. 10 Obchodného zákonníka, „Súd pred vydaním rozhodnutia o zrušení spoločnosti podľa odseku 9 zverejní oznámenie v Obchodnom vestníku, že sa vedie konanie o zrušení spoločnosti bez likvidácie; rozhodnutie o zrušení spoločnosti bez likvidácie môže súd vydať až po uplynutí šiestich mesiacov od zverejnenia oznámenia v Obchodnom vestníku.“

Ako je zrejmé z príkladmo priloženého výpisu z obchodného registra inej spoločnosti, spoločnosť sťažovateľa vlastní majetok. Na takéto zistenie súd nepotreboval žiadne potvrdenia od sťažovateľa, nakoľko ide o vlastnú evidenciu súdu. Zrušenie spoločnosti sťažovateľa bez likvidácie je preto nezákonné a to aj z toho pohľadu, že toto rozhodnutie sa

priamo dotkne aj ďalších osôb, ktoré nie sú účastníkmi konania a ktoré budú nútené sa po právnej stránke s týmto rozhodnutím vypořiadat', aj keď k nemu nežadali žiaden dôvod.».

Sťažovateľka ďalej uvádza, že „[n]emožno súhlasiť s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, že o zrušení spoločnosti sťažovateľa možno rozhodnúť aj za situácie, ak registrový súdny spis zrušovanej spoločnosti neobsahuje jej spoločenskú zmluvu.

Taktiež nemožno súhlasiť s tým, že konanie pred EHCR týkajúce sa porušenia práv sťažovateľa pri zápise kúpy podniku do obchodného registra, nie je dôvodom na prerušenie konania o zrušení spoločnosti sťažovateľa.“.

Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že «podnet na zrušenie spoločnosti sťažovateľa bol podaný osobou politicky spriaznenou s exekutívou, ktorá vykonala prvú privatizáciu Slovenských telekomunikácií, š.p. a podala ju na jej politickú objednávku. Z tohto pohľadu, pri zohľadnení vád a neprehľadného priebehu celého súdneho konania sa jedná o „politickú justičnú vraždu nepohodlnej právnickej osoby“.».

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd po prejednaní sťažnosti sťažovateľa nálezom vyslovil sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv a slobôd v sťažnosťou napadnutých súdnych konaniach vedených pred Okresným súdom Bratislava 1, Krajským súdom v Bratislave a Najvyšším súdom SR a v týchto konaniach vydanými rozhodnutiami (Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19.10.2011 č. k. Zsro 8725/2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.11.2013 č. k. 1 Cob/474/2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo/14/2014 zo dňa 30. 4. 2015) a súčasne navrhuje, aby Ústavný súd SR sťažnosťou napadnuté rozhodnutia uvedených súdov zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a súčasne, aby Ústavný súd SR zakázal pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa vpredu označenými porušovateľmi.

Súčasne sťažovateľ žiada nahradiť trovy konania a právneho zastúpenia v súlade s príslušnými právnymi predpismi.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka tvrdí, že uznesením okresného súdu, uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené jej práva garantované ústavou.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť

ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou návrhu (v konaní podľa čl. 127 ústavy) sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. V súlade so stabilizovanou judikatúrou môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uplatniac materiálne chápanie ústavnosti, ústavný súd na základe obsahu sťažnosti ustálil návrh na rozhodnutie tak, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (nie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako uvádza v texte sťažnosti) uznesením okresného súdu, uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, a dožaduje sa vyslovenia porušenia týchto svojich práv.

II.1 K namietanému porušeniu označeného základného práva podľa ústavy postupom a uznesením okresného súdu, ako aj postupom a uznesením krajského súdu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označeného základného práva podľa ústavy postupom a uznesením okresného súdu ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou týkajúcou sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti postupu okresného súdu a jeho uzneseniu riadny opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v odvolacom

konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na dôvod odmietnutia sťažnosti sa ústavný súd ďalšími zákonom o ústavnom súde ustanovenými dôvodmi na odmietnutie sťažnosti nezaoberal.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka nepripojila k sťažnosti uznesenie okresného súdu ani uznesenie krajského súdu, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej práv. V uvedenej podobe ústavný súd preto nemohol prerokovať tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu, ktorých právne závery namieta, pretože námietky sťažovateľky nemohol z dôvodu absencie týchto rozhodnutí vyhodnotiť. Absencia jednoznačne formulovaného petitu je ďalším nedostatkom v náležitostiach sťažnosti. Pritom

sťažovateľka je v konaní pred ústavným súdom zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach, aké vyplývajú z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti bol dôvodom na jej odmietnutie v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľku na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 5 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) [od 1. júla 2016 aplikujúc § 160 ods. 3 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu označeného základného práva podľa ústavy postupom a uznesením najvyššieho súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo ňou podané dovolanie odmietnuté ako neprípustné. Ústavný súd sa sústredil na posúdenie otázky, či sťažovateľkou namietané porušenia v postupe a uznesení najvyššieho súdu mohli mať za následok porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase rozhodovania najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky § 236 a nasl. OSP.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písmenom a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Najvyšší súd napadnuté uznesenie odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 1 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním, ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov, nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ust. § 218, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

V zmysle ust. § 239 O. s. p. (v znení účinnom do 31. 12. 2014) platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci

postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak:

a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,

c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním napadnuté uznesenie znaky vyššie uvedených ustanovení nemá. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým zrušil obchodnú spoločnosť HEROLD TELE MÉDIA s. r. o., Buková 2, 811 02 Bratislava.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. (v znení účinnom do 31. 12. 2014) ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. bez ohľadu, či to účastník namieta alebo nie, zaoberal sa dovolací súd otázkou, či je dovolanie prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté jednou z procesných väd, t. j. ak:

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f) O. s. p. a to z dôvodu, že pri prerokovaní veci sa súd neriadil čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

a obidva súdy nedostatočne odôvodnili rozhodnutie, resp. sa nedostatočne vysporiadali s jeho tvrdeniami a nezistili náležité skutkový a právny stav, a preto takéto rozhodnutie nespĺňa požiadavky na preskúmateľnosť rozhodnutia v zmysle § 157 O. s. p.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. (v znení účinnom do 31. 12. 2014) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pojem odňatie možnosti konať pred súdom zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje, ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konám postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci vysloveným v napadnutom rozhodnutí. Z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. je rozhodujúce len to, či účastník konania v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol ukrátený na svojich procesných právach alebo nie.

V danom prípade sa jedná o konanie vo veciach registrového súdu, ktoré môže súd začať i bez návrhu, čo je v súlade s ust. § 81 ods. 1 O. s. p.. Podľa ust. § 200a ods. 1 O. s. p., konanie vo veciach obchodného registra je konanie, ktorým sa má dosiahnuť zhoda medzi zápisom v obchodnom registri a skutočným stavom inak, ako na základe návrhu na zápis, zmenu zápisu alebo výmaz údajov podľa osobitného zákona. Dovolateľ bol uznesením č. k. Zsro/8725/2002-187 zo dňa 09. 01. 2008, ktoré mu bolo doručené dňa 05. 02. 2008 (č. l. 187) oboznámený, že súd začína konanie o zrušenie obchodnej spoločnosti HEROLD TELE MEDIA s. r. o., Bratislava a to na základe podnetu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 10. 10. 2002, v zmysle ust. § 68 ods. 6 písm. c/ Obchodného zákonníka, nakoľko táto si nespĺnila svoju povinnosť v zmysle ust. § 768 ods. 2 Obchodného zákonníka a neprispôsobila výšku základného imania spoločnosti výške ustanovenej v ust. § 108 ods. 1 Obchodného zákonníka a neprispôsobila výšku vkladov spoločníkov v zmysle

ust. § 109 ods. 1 citovaného zákona. Zároveň bol dovolateľ vyzvaný, aby predložil súdu v lehote 30 dní potvrdenie z Centrálného depozitára cenných papierov, a. s. o tom, že spoločnosť nie je majiteľom cenných papierov, potvrdenie Geodetického a kartografického ústavu, či uvedená spoločnosť je evidovaná ako vlastník nehnuteľností na území Slovenskej republiky, potvrdenie Dopravného inšpektorátu o držbe motorového vozidla, v uvedenej lehote taktiež bol povinný oznámiť súdu čísla účtov v peňažných ústavoch spolu s aktuálnymi výpismi, v prípade ak tieto boli zrušené spolu s potvrdením o tejto skutočnosti a listiny preukazujúce skutočnosti, že spoločnosť nedoplnila rezervný fond. Zároveň mal uviesť, či žiada, aby súd v zmysle § 68 ods. 7 Obchodného zákonníka určil lehotu na odstránenie dôvodu, pre ktorý začal konanie o zrušenie spoločnosti, ak je jeho odstránenie možné. Dovolateľ bol povinný, resp. mal možnosť vyjadriť, prípadne zaslať požadované doklady v zmysle doručeného uznesenia. Taktiež sa súd náležite vysporiadal s jeho návrhom na prerušenie konania, dôkazom čoho je uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. Zsro/8725/2002-203 zo dňa 01. 03. 2011, ktorým bol návrh na prerušenie konania zamietnutý ako nedôvodný a toto rozhodnutie odvolací súd uznesením zo dňa 11. 08. 2011 č. k. 1Cob/130/2011-219 ako vecne správne potvrdil. Prvostupňový súd rozhodol o zrušení obchodnej spoločnosti formou uznesenia, čo je v súlade s ust. § 167 O. s. p. a preto námietky dovolateľa, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nemá právne opodstatnenie. Taktiež nezverejnenie oznámenia súdu o zrušení obchodnej spoločnosti v Obchodnom vestníku v zmysle ust. § 68 ods. 10 Obchodného zákonníka nemá za následok porušenie ust. § 237 písm. f) O. s. p.

Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. zakladá okrem iného aj nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pre ktoré je toto nepreskúmateľné, ktorú vadu však do volací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými

zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011).

Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvostupňového, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným uznesením súdu prvého stupňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. splňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

Vo vzťahu k dovolateľom vytykákanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p. dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ napokon tvrdil, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových

záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd však právnym posúdením veci účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. neodníma. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie, zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. nie je, pretože (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania realizáciu jeho procesného oprávnenia neznemožňuje. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z ust. § 239 O. s. p., v posudzovanom prípade, však tomu tak nie je.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie obchodnej spoločnosti HEROLD TELE MEDIA s. r. o., Bratislava podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.“

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení najvyššieho súdu zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, a to tak podľa § 239 OSP, ako aj podľa § 237 OSP.

Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaného dovolania nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že táto skutočnosť nemôže viesť k záveru o porušení ňou označených práv. K námietkam uvedeným v sťažnosti ústavný súd tiež konštatuje, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nerozhodoval o veci meritórne, ale iba procesne, nezistiac

dovolacie dôvody podľa § 237 OSP. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť vo veci meritórne rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2016